

פרשת בא: מספר הפסוקים בפרשת בא עולה ל"ק"ה", והסימן בסוף הפרשה הוא המילה "ימנה". לענ"ד המילה הזאת מרמזת על הנושאים החשובים בפרשה הזאת. א) בפרשה הזאת יש מצות "קדוש החודש" המצוה הראשונה, שהקב"ה נתן הכח ורשות לבני ישראל "למנות" ימים וחדשים, וכל סדר השנים וימים טובים וכו', ואפילו אם טעו, עיין ר"ה (כ"ה). גם במצות קרבן פסח מצרים בפ' זו נזכר הנושא של "למנות", כמו שכתוב (י"ב, ד) "איש לפי אכלו 'תכוסו' (תתמנון – רש"י) על השה, והפסח אינו נאכל אלא למנויו.

יש לציין עוד רמז מהמילה "ימנה" לפרשה הזאת, שמביא "מנין" השנים של גלות בני ישראל במצרים, שבאמת התחיל זמן הגלות משנולד יצחק, עיין רש"י (י"ב, מ) "ומושב בני ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות שנה".

עוד יש לבאר הסימן "ימנה" בנוגע לפ' בא במובן של "מינוי" (למנות), ומרומז בסוף הפרשה (י"ג, א) "קדש לי כל בכור" (עיין רמב"ן שהמצוה לקדש נהג מיד במדבר), שב"י מחויבים לפדות את הבכורים, וכל זמן שלא פודים אסורים הבכורים בעבודת חול, שהקב"ה "מינה" אותם לעבודת הקודש, עיין ספורנו (יג, ב) שמביא חידוש זה, ומשמע שזה נוהג בכל דור. לפי זה, המילה "ימנה" רמז טוב על עניני ספירה ומינוי שבפרשה.